

Sygn. akt V GC 214/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Maciej Rzewuski (del.),
Protokolant:	sekr. sąd. Arkadiusz Koziół

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2020 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. w G. na rzecz powódki (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 129.381,20 (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt jeden 20/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 maja 2019 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6.494,38 (sześć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt cztery 38/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V GC 214/19

UZASADNIENIE

Powódka (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na swoją rzecz kwoty 129.381,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana zawarła z powódką umowę pożyczki dla klientów indywidualnych nr (...), zabezpieczoną hipoteką oraz zmienioną następnie aneksem nr 1 z dnia 2 października 2007 r. i aneksem nr 2 z dnia 10 lutego 2011 r. Pozwana zaprzestała spłaty należności. Wobec powstania zadłużenia i braku jego spłaty, w dniu 5 maja 2017 r. powódka wypowiedziała umowę, jednocześnie wzywając pozwaną do spłaty zadłużenia w terminie 30 dni od daty doręczenia wezwania. Pozwana odebrała oświadczenie o wypowiedzeniu umowy w dniu 25 maja 2017 r. Po upływie okresu wypowiedzenia, w dniu 25 czerwca 2017 r. zobowiązanie stało się w całości wymagalne. W dniu 19 października 2018 r. powódka wezwała pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia lub nawiązania kontaktu celem ustalenia polubownego sposobu spłaty zadłużenia. Wezwanie pozwana odebrała w dniu 13 listopada 2018 r., jednak nie odpowiedziała na nie. Według ksiąg bankowych powódce przysługuje wymagalne roszczenie w wysokości 129.381,20 zł, na które składa się kapitał w kwocie 120.303,06 zł, odsetki umowne naliczone według podstawowej stopy procentowej w kwocie 6.106,98 zł, odsetki umowne naliczone według podwyższonej stopy procentowej w kwocie 782,76 zł oraz koszty w kwocie 2.188,40 zł (vide: k. 3-4).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów postępowania, a także o skierowanie sprawy do mediacji w celu polubownego rozwiązania sporu.

W uzasadnieniu wskazała, że powódka nie przedłożyła do akt sprawy dokumentacji przedstawiającej faktyczny stan zadłużenia pozwanej. Podniosła również, że powódka posłużyła się nieprawdziwymi twierdzeniami co do możliwości ugodowego zakończenia sporu, bowiem pozwana parokrotnie zwracała się do niej o restrukturyzację zadłużenia, przedstawiając propozycję spłaty. Pozwana podniosła też zarzut przedawnienia roszczenia wskazując na naruszenie art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w myśl którego przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnień wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej, przy czym przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne (vide: k. 47-48).

Pismem z 2 września 2019 r. powódka poinformowała, że nie wyraża zgody na skierowanie sprawy do mediacji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 września 2007 r. pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarła z powódką – występującą wówczas pod (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. – umowę pożyczki nr (...) w kwocie 280.000 zł na okres od 28 września 2007 r. do 31 sierpnia 2022 r.

Zgodnie z § 7 ust. 4 umowy pożyczkobiorca zobowiązał się dokonać spłaty pożyczki w 175 miesięcznych ratach w wysokości 1.600 zł każda, płatnych w ostatnim dniu każdego miesiąca w okresie od 29 lutego 2008 r. do 31 sierpnia 2022 r. Strony ustaliły, że wszelkie płatności wynikające z umowy dokonywane będą przez obciążenie rachunku bieżącego. Pozwana zobowiązała się do zapewnienia środków na rachunku bieżącym w wysokości niezbędnej do spłaty należności. Strony ustaliły, że w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały przez pożyczkobiorcę dotrzymane, Bank może wypowiedzieć umowę w terminie trzydziestu dni. Ponadto strony ustaliły, że Bank może pobierać opłaty związane z udzieloną pożyczką w wysokości określonej w obowiązującej w Banku Taryfie prowizji i opłat.

Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy pożyczki, wobec czego w dniu 5 maja 2017 r. Bank skierował do niej wypowiedzenie umowy. Pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu pozwana otrzymała 25 maja 2017 r.

W dniu 19 października 2018 r. Bank wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 128.976,14 zł, stanowiącej zadłużenie z tytułu umowy pożyczki, w terminie 14 dni. Jednocześnie poinformował, że brak zapłaty w terminie będzie skutkowało skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego. Bank poinformował też, że w przypadku spłaty całości zadłużenia w terminie 14 dni bądź nawiązania przez dłużnika kontaktu celem ustalenia polubownego sposobu spłaty zadłużenia, Bank nie skieruje sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwana odebrała wezwanie do zapłaty 13 listopada 2018 r.

W dniu 15 maja 2019 r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych o nr (...), w treści którego stwierdził, że zadłużenie pożyczkobiorcy, wynikające z umowy pożyczki nr (...) z dnia 28 września 2007 r., zmienionej aneksem nr 1 z dnia 2 października 2007 r. i aneksem nr 2 z dnia 10 lutego 2011 r. wynosi łącznie 129.381,20 zł. Na kwotę zadłużenia składa się:

- kapitał w kwocie 120.303,06 zł,
- odsetki umowne naliczone według podstawowej stopy procentowej w kwocie 6.106,98 zł,
- odsetki umowne naliczone według podwyższonej stopy procentowej w kwocie 782,76 zł,
- koszty w kwocie 2.188,40 zł.

(dowody: wyciąg z ksiąg bankowych – k. 5, wezwanie do zapłaty z 19.10.2018 r. k. 6-7v, wypowiedzenie umowy k. 8-9v, umowa pożyczki wraz z aneksami 1- 2 k. 10-16v, wydruk KRS pozwanej k. 17-22v, pełnomocnictwa k. 23-24v, wydruk KRS powódki k. 25-27v, pismo z 25.11.2018 r. k. 49-49v, pismo z 08.07.2018 r. k. 50, pismo z 20.06.2018 r. k. 51, pismo z 29.06.2017 r. k. 52, wniosek o restrukturyzację k. 53-53v, wydruk k. 75-75v, wyciąg z rachunku pozwanej k. 76-79, historia rachunku k. 80-115 oraz k. 137-140v, umowa k. 146-148)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Stan faktyczny został potwierdzony dokumentami załączonymi do akt, które nie zostały skutecznie zakwestionowane przez stronę pozwaną w żadnym zakresie.

Nie ulega wątpliwości, że przedłożony przez powódkę wyciąg z ksiąg bankowych ma charakter dokumentu prywatnego. Zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tekst jedn.: Dz.U. z 2019 r., poz. 2357 ze zm.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych (ust. 1). Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1 przepisu, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 1a). Należy wskazać, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu, poprzez dodanie do art. 95 ust. 1a ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 777), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r.

Niewątpliwie jednak w/w wyciąg został podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych Banku oraz opatrzony pieczęcią banku. Abstrahując od oceny możliwości traktowania tego dokumentu za dokument urzędowy, nie można kwestionować tego, że spełnia on wymogi co najmniej dokumentu prywatnego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726). Wyciąg zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającą z ksiąg bankowych, podpisaną przez konkretne osoby fizyczne, tj. pracowników powodowego Banku.

W ocenie Sądu, rzeczony wyciąg z ksiąg bankowych potwierdza niesporne w zasadzie zadłużenie pozwanej. Przepis art. 245 k.p.c. wprowadza domniemanie, które każdorazowo winien uwzględnić sąd, że osoba, która sygnowała dokument podpisem, złożyła zawarte w nim oświadczenie. Oznacza to, że do tego domniemania znajduje zastosowanie regulacja art. 234 k.p.c., według której domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd, choć mogą być obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Nie oznacza to bynajmniej, że moc dowodowa dokumentu prywatnego ogranicza się wyłącznie do konsekwencji wynikających z przewidzianego w art. 245 k.p.c. domniemania. W pozostałym bowiem zakresie – nieobjętym tym domniemaniem – moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c., tak jak każdego innego dowodu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., III CSK 66/13, LEX nr 1463871).

Pozwana kwestionując zasadność powództwa w ogólności, nie zaprzeczyła w istocie okolicznościom zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, ani treści wynikającej z wyciągu. W szczególności nie można uznać, aby podważyła skutecznie jego wiarygodność, tudzież rzetelność. Nie zostało również wykazane, że pozwana spłaciła swoje zobowiązanie w całości lub w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak też do odsetek.

W tych okolicznościach, mając na uwadze treść powołanego wyżej wyciągu z ksiąg bankowych, jak również złożonych do akt sprawy: umowy pożyczki, wypowiedzenia umowy, wezwania do zapłaty oraz historii rachunku pozwanej należało uznać, że brak jest podstaw do zanegowania zasadności powództwa, opierając się wyłącznie o zredagowane w sprzecznie od nakazu zapłaty, wysoce gołosłowne twierdzenia strony pozwanej.

Tym samym, zdaniem tut. Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na pozytywne zweryfikowanie okoliczności podniesionych w pozwie. Powódka wykazała źródło zobowiązania pozwanej, jego istnienie i wysokość. Wskazany wyciąg z ksiąg bankowych, jak też treść umowy pożyczki oraz historia rachunku dokumentują sposób, okres i podstawę prawną naliczenia odsetek od kapitału.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanej jakoby powódka posłużyła się nieprawdziwymi twierdzeniami co do możliwości ugodowego zakończenia sporu. Wskazać należy, że przedstawiciele powódki jeszcze przed wypowiedzeniem umowy pożyczki wielokrotnie kontaktowali się z pozwaną w sprawie spłaty zadłużenia. Pozwana występowała z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia, jednak pomimo wezwania ze stron powódki, nie przedłożyła dokumentów niezbędnych do rozpoznania jej wniosku przez Bank (vide: wydruk k. 75-75v). Pozwana nie zaprzeczyła twierdzeniom powódki, że od 2017 r. nie dokonuje żadnych spłat zadłużenia. W świetle powyższych okoliczności przyjąć należy, że wniosek pozwanej o skierowanie sprawy do mediacji zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania.

W sprzecznie od nakazu zapłaty pozwana powołała się na naruszenie przepisu art. 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, zgodnie z którym przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne.

Odnośnie do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, trzeba zważyć, że jest on nieskuteczny. W niniejszej sprawie zastosowanie ma bowiem okres przedawnienia, o jakim mowa w treści art. 118 k.c. Skoro zaś pozew został wniesiony do Sądu w dniu 22 maja 2019 r. (co przerwało bieg terminu przedawnienia), to z pewnością – z uwagi na postawienie pożyczki w stan wymagalności z dniem 25 czerwca 2017 r. – termin taki w tej dacie nie upłynął.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy ocenił powództwo jako zasadne, uwzględniając je w całości.

Źródłem roszczenia odsetkowego, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 359 § 1 k.c., pozostają czynność prawna, ustawa, orzeczenie sądu lub decyzja właściwego organu, przy czym jeżeli wysokość odsetek nie została w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 przepisu).

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (art. 481 § 2 zdanie drugie k.c.).

Wobec powyższego zasadne było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu za okres od dnia jego wniesienia do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone koszty złożyły się: opłata sądowa od pozwu (6.470 zł), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) i opłata notarialna (7,38 zł), łącznie kwota 6.494,38 zł.

Sędzia Maciej Rzewuski (del.)